

РЕШЕНИЕ

№ 4052

гр. София, 22.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 14.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Христозова, като разгледа дело номер **2039** по описа за **2010**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и следващите от АПК вр. чл. 1 от Закона
за отговорността на държавата и общините за вреди(ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на М. Д Д. от с. Ж., последно уточнена от
29.07.2010г. на л. 104 от делото, против Агенция за социално подпомагане,
представявана от Д. на Д. „Социално подпомагане” (ДСП) – М., с искане до съда да
осъди ответника да заплати на ищцата сумата от 10 000 лв. за претърпени
неимуществени вреди за периода от 01.03.2009г. до 01.08.2009г. претендирани от
незаконособразни актове и бездействия на Д. на ДСП –М., довели до неправомерно
спиране на месечните семейни помощи за деца на сина на ищцата Д Д А за месеците
от февруари до юни 2009г. и на дъщерята – Б Д А, за месеците от април до юни 2009г.
Като основания на исковата претенция в жалбата (л.4) и в исковата молба (л.86),
уточнена допълнително (л.104), се сочи следното:

- отмяната по съдебен ред на Заповед № П-1226/09.03.2009г. и Заповед №
1226д/30.11.2009г. на Д. на ДСП – М.,с които е спряна отпуснатата с друга заповед на
този орган месечна помощ по чл. 7, ал.1 от Закона за семейни помощи за деца (ЗСПД)
на сина й Д, съответно за месец февруари и месец март 2009г., отменени с влезлите в
сила Решение от 19.10.2009г. по адм.д. 2971/2009г. и Решение от 19.10.2009г. по
адм.д. №9008/2009г., и двете на Административен съд С. –град.

- на незаконособразно бездействие на Д. на ДСП – М. при спирането на помощите по
чл.7,ал.1 ЗСП за месеците април, май и юни 2009г. на двете деца на ищцата – Д и Б Д
А, което се изразява в нарушение на чл. 26,ал.1 и 34,ал.1,чл.34,ал.3 АПК - не е

уведомена за започване на процедурата по издаване на заповеди за спиране на помощите, не е дадена възможност за участие в производството и да представи доказателства. Към датата на уточняване на исковата молба -29.07.2010г. не са връчени заповеди за спиране на помощите на двете деца за април – юни 2009г., което пречатствало оспорването на спирането на помощите.

-твърди неистинност на справките по чл.17,ал.4 от ППЗСПД, предоставени от Д. на Националната природо-математическа гимназия (НПМГ) - за направени от двете деца повече от пет отсъствия за месец май 2009г., като издадени преди да изтече месеца, за който се отнасят, тъй като са от дата 02.05.2009г. (л.71 и 72), която дата е събота. Също така приети били за валидни справки, в които се посочвали неизвинени отсъствия в неучебни дни и не са издадени от оправомощеното за това длъжностно лице - Д. на НПМГ, тъй като назначението на посоченото като техен издател лице е от по-късна дата.

- Отказ да се разгледа от директорите на ДСП – М. и на Регионалната Д. представените от нея медицински доказателства за отсъствия по извинителни причини, не е организирано изслушване на детето.

-По възраженията с отговора на исковата молба от ответника, е изразено становище в писмена молба (л.128), в която изцяло оспорва тезата за съпричиняване на вредите като твърди своевременно представяне на надлежни доказателства за отсъствията на децата пред класния ръководител, което счита за доказано с подаването на заявлението си с вх. № 94-ММ/31 от 17.03.2009г. (л.8) до Д. на ДСП -М., заявление от същата дата до Д. на гимназията (л.10) и заявление от 06.03.2009г. до министъра на образованието.

Ищцата се позовава на доказателства, които не попадат в рамките на исковия период: писмо от 04.11.2009г. (л.52), с вх.№ 94 ММ/156 с искане за предоставяне справките за отсъствията, протоколи от обсъждане и издадени заповеди за спиране на помощите и отговора на с писмо от 09.11.2009г. (л.51)

Изразява категорично несъгласие по същество с позицията на ответника, че правомощията на органите на АСП изключвали възможността да обсъждат и преценяват документи, представени от засегнатия родител.

Твърди се дискриминационно отношение към двете деца от страна на органи на НПМГ, което не било предмет на настоящото производство – молбата на л.128. В с.з. от 14.02.2011г. ищцата заяви и дискриминационно отношение от страна на органите на АСП поради неравно третиране. След възражение от процесуалния представител на ответника и изложена теза за действия при обвързана компетентност при отпускането на месечните семейни помощи за деца по чл. 7 от ЗСПД и че няма приети правила по чл. 13 АПК за тези случаи, ищцата заяви, че е удовлетворена и не прави искане за изменение на основанието на исковата претенция.

Исковата претенция за неимуществени вреди е предявена първоначално с оспорването на втората по време отменена заповед пред съда – жалбата от 21.12.2009г по ам.д.9008/2009г. на АССГ, след което производството е разделено. В жалбата се изтъква, че ДСП –М. и в частност отдел „Закрила на детето” познава в детайли ситуацията на нейното семейство – „финансова идейна и психологическа”, счита за особено оскърбително неправомерното спиране на месечните помощи, точно когато „крещящо” се е нуждаела от тях. Всички направени от децата отсъствия през периода февруари – юни 2009г. са по причини, за които нямали никаква вина. Вглеждането в тези причини според ищцата би било проява на зачитане на достойнството и

личността им, тъй като през този период били подложени на дискриминация в училището от учители. Последното свързва с подаден от нея сигнал до АСП срещу нередности в НПМГ, изпратен по компетентност на министерството на образованието и науката, предизвикал проверки в гимназията.

Факти за семейното и здравословното си състояние ищцата посочва в жалбата от 21.12.2009г. – при първоначалното предявяване на иска по адм.д. 9008/2009г., както и в заявлението си по същото дело по искането за освобождаване от държавна такса, представено и по настоящето дело във връзка с оспорване от ответника на безпричинно искане за отлагане на делото. Ищцата е разведена от 2002г., родителските права върху децата Д и Б са предоставени на нея съдебно решение на л. 31. Съгласно епикриза за периода 09.05.2009г. -16.05.2009г. е паднала на улицата, нападната от кучета ищцата, е била подложена на ортопедична операция на десен долен крайник, посочено е придружаващо заболяване „хроничен улцерозен колит“, изписана е със съвет за походка с две патерици и ненатоварване на оперирания долен крайник, на който е забранено да стъпва. Диагнозата „хроничен улцерозен колит“ е посочена и в медицинско направление от 06.12.2010г. – л.174. В жалбата заболяването се описва като установено през май 1992г., и съпроводено със спонтанни перфорации на дебелото черво и обилни кръвоизливи, налагащи продължителен престой в болница за кръвопреливане, а от тогава извън дома си се движи задължително с придружител. Изследването се извършвало с фиброколоноскопия, което изследване определя като изключително болезнено и опасно, последното извършено към 14.01.2010г. коствало на ищцата получен кръвоизлив и тримесечен престой в болница. Определя като неразумно да рискува в ситуацията, в която се намира. В писмената си защита добавя, че по време на първото съдебно дело следвало да се явява с патерици,

Горните доводи се поддържат изцяло и в представената писмена защита по делото, като се излагат и такива, свързани с дискриминационно отношение към гражданите от страна на АСП по чл. 4,ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр), основани на семейно положение, имуществено състояние и всякакви други признаци, установени със закон изложени в контекста на неспазването на чл.26,ал.1, чл.34,ал.1 и ал.3 АПК, на които основава исковата си претенция, като акцентира главно върху следното:

-Поддържа липсата на съпричиняване поради своевременно представени доказателства – след връчването на първата заповед за спиране на помощта на детето Д - заявление до ДСП-М. от 17.03.2009г. с приложени медицински доказателства, заведено с вх. № 94ММ/31 в дирекцията, както и до органи от системата на образованието – заявление до министъра на образованието 94 ММ-445/06.03.2009г. в което са изнесени обстоятелства за своевременно предадени на медицински документи за наложително отсъствие на детето на класния ръководител.

-Установената практика да се връчва заповед за спиране на помощите само за първия период, а за следващ период – само ако тази се обжалва, нямало как да научи за представените справки за неизвинени отсъствия и да се защити. За осемте спрени помощи ѝ била връчвана само една заповед – от 09.03.2009г. и то само за сина ѝ Д, твърди възприета практика за продължаване на действието на първата заповед за спиране.

-Твърди незаконсъобразност на обстоятелството, че становището по Констативен протокол от 20.03.2009г. на тричленна комисия да не се отменя заповедта от 09.03.2009г., е основано само на постъпилата от НПМГ справка, без да са разгледани

п и преценени самостоятелно представените от ищцата доказателства. При контактите си с администрацията на ДСП-М. по повод процесните помощи многократно ѝ било заявявано, че органите на Социално подпомагане нямали компетентност да разглеждат и преценяват каквито и да са документи, представени от родителите, директорът се съобразявал само на постъпилата справка от училището по образец (Приложение 4 от Правилника). Посоченото тълкуване на закона я лишавало от правото да обжалва по административен ред, което производство имало предимство пред съдебното – по-кратък срок, освобождаване от такси, участието на представител на отдел „Закрила на детето” в тричленния екип, който дава препоръки за отпускане или спиране на помощта.

-Издаването на заповедите за спиране на помощта без да се изслуша детето, погазващо правото му по чл.15,ал. Закона за закрила на детето (ЗЗДет), които недостатъци изрично били установени в съдебните решения за отмяната на двете заповеди.

-Като най-тежък и отблъскващ порок в работата на АСП определя незначителното на представените от родителя доказателства за относими факти, представляващо нарушаване на задължението по чл.7 АПК – принципа на истинност. Плановите за действие от 23.03.2009г. за двете деца (л. 18 и л.20), подписани от началника на отдела „Закрила на детето”, Д. на ДСП-М. и ищцата, доказвали знание на органите за положението на децата в НПМГ и за причините за справките с невярно съдържание.

-Следвало да бъде призната „презумпцията за вреда”, причинена на лицето, „неотделимо произтичаща от доказаното закононарушение”. Счита за доказано по безспорен начин, че за да получи неправомерно отнетата семейна месечна помощ за дете по член 7, ал.1 ЗСПД на ищцата като родител се е наложило да оспорва по административен и съдебен ред, да инициира срещи за изслушване, да търпи забави и едва след със забавя от година по-късно да получи помощта от 52,50 лв.,при абсолютна изрядност от нейна страна.

-Причинените ѝ вреди имало всички основания да бъдат тълкувани като дискриминация по чл.74, ал.1 от ЗЗДискр, тъй като по отношение на ищцата дискриминацията била „повдигната на степен” в сравнение с другите неравнопоставено третиращи граждани, правоимащи по чл. 7 от ЗСПД. Като причини за това определя следните: майка е на близнаци, случаите спрямо ищцата са осем на брой; твърди стриктно спазване на задълженията си, както към училищните власти, така и към административния орган; макар и без юридическо образование, след положени усилия за ограмотяване сама се е защитила пред администрацията и съда по двете съдебни дела.

-Доказателствата за здравословното ѝ състояние нямали отношение към защитата ѝ – стр. 8 от писмената защита, края на първи абзац, намира за „себеускърбително” да допусне друго лице да свидетелства за нейните възприятия на случващото се в живота ѝ. Във връзка с указания на съда по доказателствата твърди, че е прочела всичко публикувано за доказване на неимуществени вреди и доктрината, но и знаела, че съдът се произнася въз основа на всестранно и пълно изследване на релевантните факти и своето вътрешно убеждение. Исковата претенция се основавала на съзнанието ѝ, че е една частица от огромната маса родители, отговарящи на изискванията по чл. 7 от ЗСПД, и не следвало да се намесват нейната или чиято и да е личност, индивидуалност или уникалност.

-Причиненото ѝ от АСП ищцата определя като „незаконно и преднамерено навредно”, „обективно безнадеждно и отчайващо със своята последователност, безогледност и

безпардонност”, а ако се е справила със чувствата си, било „въпрос на вътрешен изпит”, а дали го е издържала, нямало обективни критерии да бъде отчетено. Твърди, че „сесията не е приключила”, непълнолетните ѝ деца са принудени да преминат в самостоятелна форма на обучение за да работят, макар че били членове на МЕНСА и са сред горните 2 % от населението на Б. Изтъква отчаянието и безнадеждността на младите хора, по причина на „безсперспективността да се реализират в една неценяща законите си държава”.

-Исковият период е обяснява с изплащането на месечните помощи през месеца, следващ този, за който се отнасят, с оглед на което определя претърпани неимуществени вреди за периода от 01.03.2009г. до 01.08.2009г.

По тези съображения се иска от съда да уважи изцяло исковата претенция ведно със законната лихва от деня на предявяване до окончателното им изплащане от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на органи на ответника по делото.

ОТВЕТНИКЪТ - Агенция за социално подпомагане представлявана от Д. на Д. „Социално подпомагане” М., Г. С., чрез упълномощен адвокат оспорва исковата претенция като твърди съпричиняване поради несвоевременно представяне от ищцата на оправдателни документи за отсъствието на децата ѝ пред училищните власти, като поддържа че при издаването на процесните заповеди органът действа при условията на обвързана компетентност и се съобразява с удостовереното в служебните бележки за отсъствията като официален документ. В отговора на исковата претенция признава същата 20% за основателна и доказана, но в становище (л.161) се иска изцяло да бъде отхвърлена с довод, че административният орган при издаването на двете отменени заповеди е разполагал с писмени документи (справките за допуснати повече от 5 неизвинени отсъствия – Справки с №№208-4/05.03.2009г.- и 2060/04.11.2009г. за детето Д). В хода на устните състезания тези доводи се поддържат, а в случай, че съдът приеме основателност - твърди прекомерност на исковата претенция. Позицията се на обстоятелството, че на ищцата са обяснени правата при получаване на семейните помощи за деца, което същата изрично потвърди в съдебното заседание. Ответникът не е взел становище по твърденията в писмената защита за наличие на неравно третиране, тъй като писмената защита е представена в срок след приключване на устните състезания.

Прокурорът дава заключение за основателност на исковата претенция по основание и размер, поради отмяната на административните актове, липсва съпричиняване, налице била и причинна връзка и претърпени неимуществени вреди от ищцата.

Съдът като взе предвид доводите и съображенията на страните и извърши преценка на доказателствата по делото, намира за установено следното от правна и фактическа страна:

Съдът изрично е указал на ищцата в първото съдебно заседание необходимостта от правна помощ и възможността за предоставянето ѝ, но същата отказва да направи искане с довод, че е положила усилия да защитава сама интересите си.

Тъй като са предявени срещу един ищец общо 8 обективно съединени иска за вреди – от осем административни производства, и от всички се претендират вреди за периода 01. 03.2009г. – до 01.08.2009г., касаещи еднакво основание - спиране на семейните помощи на ищцата за двете ѝ деца, като искът е предявен в общ размер от 10

000лв., то следва да се приеме равенство на размера на претендираното обезщетение за всеки от тях – т.е. по 1250 лв.

При разглеждане на обективно съединените искове, основани на отменените заповеди със съдебните решения, настоящият съдът не се произнася по законосъобразността им, обсъждането на процедурата е само доколкото следва да установи съпричиняване. Неотносимо към преценката на съда е квалификацията на исковата претенция и по тези два иска като такава по чл.74,ал.2 ЗЗДискр и съдът не следва да разгледа същата като такава, тъй като е проведено съдебно оспорване на двете заповеди а не производство пред Комисията по защита от дискриминация по реда на чл. 50 и сл. от ЗЗДискр. Дадената квалификация на исковата претенция не обвързва съда. С оглед на горното, съдът намира основание по чл.1, ал.1 ЗОДОВ вр. чл.128,ал.5 АПК да разгледа посочените обективно съединени искове.

По останалите обективно съединени искове, основани на незаконосъобразни бездействия за спиране на помощите за април, май и юни на 2009г. на Д. на ДСП –М. за двете деца на ищцата, следва да се установи незаконосъобразността им, като в случая следва да се вземе предвид и посоченото от ищцата правно основание – чл.4,ал.1 ЗЗДискр. предвид нормата на чл.168,ал.1 АПК, която задължава съда да обсъди всички предявени основания за незаконосъобразност, в това число и ненаведени с жалбата, т.е. ако приеме за допустимо да се произнесе, следва да разгледа и твърдението на ищцата за незаконосъобразност по чл.4,ал.1 ЗЗДискр.

По фактите, изложени от страните за предприети действия - подадени заявления от ищцата и издадени актове, както и че през целия исков период не са извършени действия по уведомяването на ищцата за започване на производства по спиране на семейна помощ за деца за съответния месец, за социалния статус на ищцата и нейните деца, съдът намира за доказано, както от представените по делото доказателства, така и поради неоспорването от ответника. За доказано приема и обстоятелството, че заявлението от 17.03.2009г. е подадено от ищцата до Д. на ДСП - М., тъй като същото съдържа входящ номер на дирекцията.

По исковата претенция, основана на Заповед № П-1226/09.03.2009г. на Д. на ДСП – М., отменена с Решение № 82/19.10.2009г. по адм.д.2971/2009г. на АССГ.

Заповедта е издадена и правното ѝ действие по смисъла на чл.17,ал.5 ППЗСПД са в рамките на исковия период – 01.03.2009г. до 01.08.2009г. Същата е допустима на предявеното правно основание - чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, както и във връзка с чл.128, ал.1,т.5 АПК, в производство по реда на чл.203 и следващите от същия кодекс, като е налице и изискването за отмяната на заповедта като незаконосъобразна по чл.204,ал.1 АПК.

Със Заповед № П-1226/09.03.2009г. на Д. на ДСП – М., с които е спряна отпуснатата с друга заповед на този орган месечна помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД за сина на ищцата Д за месец февруари 2009г.,

От приетото в мотивите на Решение № 82 /19.10.2009г. на АССГ по адм.д. 2971/2009г. е видно, че Заповед № 1226/09.03.2009г. за спиране на семейната помощ за детето Д за месец февруари 2009г. е връчена на ищцата на 13.03.2009г., същата е подала заявлението от 17.03.2009г. с искане за отмяната ѝ, към което е приложила два броя

медицински направления от 06.02.2009г. и от 11.02.2009г. удостоверяващи, че детето на същите дати е било на медицински прегледи. От констативен протокол от 20.03.2009г. (л.60 от делото) от екипно обсъждане от тричленна комисия е дадено становище да не се отменя Заповед № 1226/09.03.2009г., а с Решение от 08.04.2009г. на Д. на Регионална ДСП – С., е отхвърлено искането за отмяна на заповедта.

Прието е в мотивите на разглежданото съдебно решение допуснато нарушение на чл.26,ал.1 АПК, както и че директорът на ДСП не е освободен от задължението да изясни фактите и обстоятелствата, от значение за случая, въпреки представената справка на Д. на НПМГ, което нарушение е пренесено и в хода на административното обжалване, както и нарушение на чл.15, ал.1 ЗЗДет.– неизслушване на детето Д преди да се издаде заповедта. Тезата на ищцата, че не е предприето дължимото по закона (чл.7 и л.9,ал.2 АПК) по направените от същата възражения по фактите, е доказано в хода на воденото съдебно производство, по което е постановено съдебното решение за отмяна на заповедта.

В мотивите на решението за отмяна на заповедта е указано, че следва да се обсъдят от Д. на ДСП М. представените два броя медицински бележки „на плоскостта на Правилника за устройството и дейността на НПМГ, в който подробно са регламентирани редът и начина за представяне на медицински бележки и едва тогава да пристъпи към издаване на съответния акт”. Съдът не указва каква следва да бъде преценката като краен резултат на тези доказателства и дерогиране на реда за извиняване на отсъствията. Следва обаче да се отчете обстоятелството, че органите на ДСП не могат да извършат преценка вместо органите на НПМГ дали съществуват валидни основания отсъствията на детето Д да бъдат извинени или не, тъй като това е от компетентността на органите на НПМГ – съгласно чл.129,ал.1,т.3 и 4 във вр. чл.136 от Правилника за прилагането на Закона за народната просвета (ППЗНП), за което класният ръководител своевременно следва да уведоми родителя. Евентуалната незаконосъобразност от незачитане на обстоятелството, че детето Д на 06 и 11 февруари 2009г. е имало извинителни причини за отсъствие, е вина изцяло на съответните органи на НПМГ, срещу които не се води настоящият иск и поради това извън предмета на правния спор и законосъобразността на отказите да бъдат извинени отсъствията на детето.

Съгласно чл.17,ал.4 ППЗСПД, справката с неизвинените отсъствия следва да се представи до 5 –о число на следващия месец, който срок за месец февруари 2009г. е спазен. Още на 06.03.2009г. ищцата е подала заявление до министъра на образованието и науката с приложен анализ за практиката с отсъствията в НПМГ (л.36) и оплакване по т.7 от същия (л.38), че класният ръководител и медицинското лице към училището отказват да извинят направените отсъствия от Д на 06 и 11 февруари 2009г. поради неправомерен подход на инспекторите от Регионален инспекторат по образованието при извършената проверка по неин сигнал. Този анализ е с дата 06.03.2009г. и към тази дата съдът намира за установен отказ на съответния компетентен орган от НПМГ да извини отсъствията на децата на ищцата, който е бил известен на същата. Вярна е обаче и защитната теза на ответника, че представената справка от Д. на НПМГ за месец февруари 2009г. не е променена от този орган през целия исков период - съгласно представената по искане на Д. на ДСП-М. справка с дата 04.11.2009г., директорът на НПМГ отново посочва, че за месец февруари 2009г. детето Д има отразени неизвинени отсъствия за 06.02.2009г. по 7 учебни предмета и за 11.02.2009г. по 5 учебни предмета. Следователно, през целия исков период е съществувал отказ на

съответния компетентен орган при НПМГ да бъдат извинени отсъствията на детето за месец февруари 2009г.

Освен принципа на истинност и служебно начало по чл.7 и чл.9 АПК, друг основополагащ принцип е този за законност на действията на административните органи, основан на предоставената им компетентност - чл. 4,ал.1АПК. Този принцип задължава административните органи да действат само в рамките на правомощията си установени в закона. На това основание след като на органите и по реда, посочени в ППЗНП е предоставено правомощието да се произнесат по въпроса за това дали са направени отсъствия по уважителни причини или не, то друг орган няма право да решава този въпрос. Поради това неоснователни са доводите на ищцата, че орган на АСП е допустимо да се произнесе със административен акт, вместо органите на НПМГ, и вместо тях приеме основателност на възраженията ѝ. В случая ще бъде налице упражняване на чужда компетентност от органи на АСП, която винаги обуславя нищожност на такъв акт. Освен това разглеждането на въпроса дали отсъствията следва да бъдат извинени, противно на становището на училищните органи, би превърнало органите на АСП в контролни органи по този въпрос, каквито правомощия не са им възложени като изключение от реда за оспорване на актовете, действията и бездействията на органите в системата на образованието по ЗНП, ППЗН. Това е следва и от обстоятелството, че Представената справка за неизвинени отсъствия на Д. на училището е издадена от длъжностно лице, в кръга на неговата служба по съответния образец и на предвидено правно основание - чл.17,ал.4 от ППЗСПД, с оглед на което има характер на официален документ и формална доказателствена сила за удостоверените със същата факти за Д. на ДСП-М. – чл.179 от Гражданския процесуален кодекс. Докато компетентният орган не удостовери в такава справка други факти за съответния месец, директорът на ДСП е длъжен да се съобрази с удостовереното от него.

Директорът на ДСП-М. обаче конкретно носи отговорност за това, че след получаването на справката от 05.03.2009г. не са съобразили приложимите изискванията за водене на административно производство по издаването на заповед за спиране на семейната помощ по чл.17,ал.5 от ППЗСПД. Последната разпоредба предвижда издаването на заповедта въз основа на справката от Д. на училището, но не дерогира правилата за производството по АПК, разгледани в решението на съда – за спазване на чл.26,ал.1 АПК и за изслушване на детето по чл.15,ал.1 от ЗЗДет. Въз основа на представените доказателства към заявлението от 17.03.2009г. на ищцата този орган е следвало да поиска потвърждение от Д. на НПМГ дали отсъствията по справката от 05.03.2009г. все още се водят неизвинени, което е сторено, но на много по-късна дата и след исковия период.

Следва да се отбележи и заявеното от ищцата обстоятелство, че е била информирана за процедурата по предоставянето на семейни помощи за деца. Същата е била информирана за отказа да бъдат извинени отсъствията на детето ѝ за месец февруари 2009г., видно от анализа от 06.03.2009г. до министъра на образованието и науката. Предприетите действия от същата пред органите на МОН (министъра, инспектората) - трети лица в процеса, които не са уважили исканията на ищцата за извиняване на отсъствията на детето Д през месец февруари, следва да се отграничат и не следва да се вменят във вина на орган на ДСП - М.. В случая следва извод, че дори и да е била спазена процедурата, предвиденото основание по чл.17,ал.4 ППЗСПД не е отпаднало за издаване на заповед за спиране на помощта на детето Д за месец февруари 2009г. -

справката на Д. на НПМГ е потвърдена и извън исковия период и отсъствията са продължавали да не бъдат извинени.

Издаването на разглежданата заповед и впоследствие при решението по оспорването по административен ред са основани изцяло на отказа на органите на НПМГ да извинят отсъствията на Д по справката от 05.03.2009г. Този факт изрично е посочен в заявлението от 17.03.2009г. на ищцата пред Д. на ДСП, като твърди неправомерен отказ да бъдат извинени отсъствията и в приложенията към същото – заявлението до министъра от 06.03.2009г. и анализа от същата дата за отсъствията на децата.

Предвид изложеното, не е налице съпричиняване от страна на ищцата, същата е положила дължимите усилия и е оспорила пред съответните органи отказите на класния ръководител да извини отсъствията на детето Д за февруари 2009г., но от друга страна изцяло отговорност за неспазената процедура следва да се вмени на ответника и Исковата претенция е доказана по основание в тази ѝ част.

Същата обаче е недоказана за целия исков период – от 01.03. до 01.08.2009г.

Началната дата от която се претендират вреди е 01.03. 2009 г. , като на тази дата все още не е бил издаден незаконосъобразния акт, не е била издадена и справка от Д. на НПМГ, с оглед на което преди тази дата не е имало основание за образуване на производство за издаване на отменената заповед, да има притеснения, свързани със спирането на помощите на детето и Д.

Справката за месец февруари е издадена на 05.03.2009г. Следователно, най-рано на тази датата може да се твърди, че е нарушен чл.26,ал.1 АПК и не са изяснени относимите факти и обстоятелства според съдебното решение за отмяната на заповедта.

Неимуществени вреди могат да бъдат причинени от даден факт с правно значение на първо място след като е възникнал в правния мир, и на второ, след като е узнат от претърпялото вреди лице. Следователно, ищцата не е могла да преживее безнадежност и отчаяние от безпардонното и последователно отношение на незачитане на законите от Д. на ДСП -Млачост, преди да е възникнало основаниято за образуване на самото производство по издаване на отменената заповед. Тъй като справката се изпраща по електронен вид, то на 05.03.2009г. това основание е възникнало, следователно, от тази дата органът е следвало да изпълни задължението си по чл.26, ал.1 АПК. Предвид срока за издаването на заповедта – 14-дневен от образуване на административното производство, с оглед и възможността за връчване и представяне на доказателства, то следва, че административният орган е следвало непосредствено след получаване на справката да уведоми ищцата- т.е. от 06.03.2009г.

Както самата ищца твърди, за Констативния протокол от 20.03.2009г. от екипното обсъждане е узнала едва в хода на съдебното производство по оспорването на заповедта, следователно, от същия не би могла да претърпи неимуществени вреди.

В случая обаче съдът следва да отчете, че през целия исков период административния орган не е положил усилия да изясни относимите факти – да изиска от Д. на НПМГ във връзка с представените доказателства от ищцата има ли промяна в удостоверените обстоятелства по справката от 05.03.2009г. Това е направено едва през месец ноември 2009г., т.е. продължило е до края на исковия период.

От изложеното следва извод, че исковата претенция е доказана по основание от 06.03.2009г. до 01.08.2009г., а за периода от 01.03. до 05.03.2009г. включително, исковата претенция, основана на Заповед № 1226/09.03.2009г., следва да бъде отхвърлена като недоказана по основание и размер. Исковата претенция за лихва като

акцесорно вземане, произтичащо от съществуването на вземането за главница, също се претендира без основание за този период.

По наличие на причинно-следствена връзка съдът от изложеното следва да приеме, че безспорно ищцата е била принудена от действията на администрацията да води съдебно и административно производство.

Предвид изложеното в писмената защита на ищцата, то съдът следва да приеме, че не се поддържат доводи за претърпените неимуществени вреди основани на здравословното, семейното или имущественото състояние, а от отношението към същата по общи признаци със всички останали правоимащи по чл.7,ал.1 от ЗСПД, основано на претенцията за спазване на закона и произтичащите от това вреди.

Проявено е бездушие от страна на административните органи, които безспорно са имали знание в подробности за състоянието на ищцата и нейните деца. Както се посочи, административният орган е следвало да изиска допълнително потвърждение на изложеното в справката за месец февруари въз основа на представените от ищцата доказателства.

Действително воденето на производство по административно оспорване и съдебно производство е свързано с неудобства за същата повече от обичайните, предвид нейното здравословно състояние – да се придвижва с придружител, опасността от спонтанен кръвоизлив, което обаче същата не поддържа като основание за уважаване на исковата ѝ претенция, предвид изложеното в писмената ѝ защита – стр. 8, първи и втори абзац. Изложеното от ищцата, на л. 9 от писмената защита за причиненото ѝ от органите на АСП, определено буквално така :

„Изнесеното и доказано, което ми причини АСП е незаконно и преднамерено навредно. То е обективно безнадеждно и отчайващо със своята последователност, безогледност и безпардонност.”

също отразява нейното субективно възприятие и отношение към действията на органите на АСП спрямо нея. Към посоченото съдът взема предвид и безспорната загриженост на ищцата за отношението на тези органи към децата ѝ– директорът на ДСП и от заседанието на комисията при екипното обсъждане на 20.03.2009г. Това е изразено чрез оценката на извършеното като незачитане на достойнството им и личността им, предвид обстоятелството, че ДСП –М. познава в детайли ситуацията на нейното семейство – „финансова идейна и психологическа”, въз основа на това счита за особено оскърбително неправомерното спиране на месечните помощи, точно когато „крещящо” се е нуждаела от тях.

Житейската логика при съвкупната преценка на всички установени факти по делото и изложеното за отношението на ищцата към действията на административния орган при издаването на отменената Заповед №1226/09.03.2009г., обосновава и извод за действително претърпени неимуществени вреди от ищцата, които са в пряка причинна връзка с незаконосъобразността на посочената заповед. Неимуществените вреди се изразяват в създаденото у ищцата чувство за безнадеждност и отчаяние поради така постановената заповед и отказите да се предприемат необходимите действия по представените от ищцата доказателства, тъй като е трябвало да предприема последващи действия за оспорване на заповедта по съдебен ред, като същевременно през целия исков период е била лишена от помощта, от която безспорно е имала „крещяща нужда”, което безспорно е създавало и редица неудобства.

След като исковата претенция е основателна, съдът следва да определи размерът на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост, на основание чл.52 от Закона за задълженията и договорите, приложим във вр. с пар.1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Също така съдът следва да съобрази и правилото на чл.4 от същия закон, за пълно обезщетяване на всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. През целия исков период следва да се приеме, че ищцата е имала необходимост от семейни помощи за деца, като е следвало да осигури необходимата издръжка. Семейната помощ по разглежданата заповед е в размер на 52, 50 лв., но независимо от размера ищцата е следвало да води административно и съдебно производство за отмяна на заповедта, поради създадената трудност по издръжката на детето Д по повод обучението и издръжката му. Предвид размера на исковата претенция конкретно за незаконосъобразността на тази заповед – 1250 лв. за целия исков период, или по 250 лв. за всеки месец от исковия период, то същата е около петкратния размер на месечната помощ. Предвид изложеното по-горе за недоказаността на иска по основание и размер за периода от 01.03.- 05.03.2009г. т.е. за 5 дни от месец март, или в размер на 40 лв., то в останалата част – 1210 лв. съдът следва да прецени основателността на размера й.

При съвкупната преценка на доказателствата и по справедливост, съдът преценява, че остатъка от сумата до пълния размер на исковата претенция по този иск – сумата от 1210 лв. е достатъчна напълно да възмезди ищцата за претърпените от нея неимуществени вреди, с оглед на което намира исковата претенция за доказана и по размер в тази част. Съдът следва да осъди Агенция за социално подпомагане да заплати на М. Д. Д сумата от 1210 лв. за причинени неимуществени вреди за периода 06.03.2009 до 01.08.2009г., вследствие на незаконсъобразната Заповед №1226/09.03.2009г. на директор на Д. Социално подпомагане – район М., ведно със законната лихва от датата на предявяването й – 21.12.2009г. до датата на окончателното й плащане.

Исковата претенция, основана на Заповед № 1226д/30.11.2009г., отменена с Решение от 19.10.2009г. по адм.д. №9008/2009г., на Административен съд С. –град, като издадена по време след исковия период, също се основава на допуснати процесуални нарушения – по чл.26,ал.1, чл.34,ал.1 и ал.3 във вр. чл.7, ал.1 АПК, чл.15,ал.1 от ЗЗДет, които фактически се претендират като извършени по време на исковия период – от 01.03.2009 до 01.08.2009г.

По отношение на исковата претенция в тази част, съдът приема идентични изводи, като съобрази, че справката на Д. на НПМГ, послужила като основание за издаването на заповедта е с № 342-7/31.03.2009г. на Д. на НПМГ, т.е. исковата претенция следва да се приеме за доказана по основание считано от 01.04.2009г., тъй като основаниято за образуване на административно производство по чл.17,ал.4 ППЗСПД е възникнало едва към тази дата. Следователно, исковата претенция от 01.03.-31.03.2009г. на основание тази заповед следва да бъде отхвърлена като недоказана по основание и размер. Предвид изложеното за размера и на този иск – 1250 лв. за 5 месечен период, то отхвърлената част за месец март следва да бъде в размер на 250 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяването на исковата претенция – 21.12.2009г.

В Решение №1966/16.06.2010г., с което е постановена отмяната на Заповед № П-1226д/30.11.2009г. на Д. на ДСП-М., също е прието неспазване на чл.26 АПК тъй

като изпратеното съобщение за започване на производството не било надлежно връчено и не е предоставена възможност за становище, както и нарушение по чл.15 ЗЗД, като при новото решаване на преписката органът е задължен да изслуша детето.

Съдът намира за относими и по този обективно съединен иск посочените за първия обсъден такъв съображения за претърпени от ищцата неимуществени вреди, в случая допълнени от обстоятелството, че заповедта не е издадена своевременно, наличие на причинно следствена връзка с претърпените вреди, липса на основания за съпричиняване от страна на ищцата тъй като органът е бил длъжен да спази предвидения процесуален ред, както и основателност на исковата претенция по същите съображения до оставащия размер - 1000 лв. Законната лихва е предявена от по-ранна дата от отмяната на тази заповед, което съдът счита същото за допустимо, тъй като е предявена едновременно с оспорването на заповедта – чл.204,ал.2 АПК. Следователно, съдът следва да присъди законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата претенция с жалбата за отмяната на заповедта – от 21.12.2009г.

По исковата претенция, основана на незаконосъобразни бездействия за спиране на помощите за април, май и юни на 2009г. на Д. на ДСП –М. за двете деца на ищцата, т.е. по 6 обективно съединени иска, съдът следва на първо място да установи незаконосъобразност на твърдението за бездействия.

Първоначално като основание за незаконосъобразността не са претендирани основания по чл.4, ал.1 ЗЗДискр и съдът е приел допустимост да разгледа исковата претенция по посочените обективно съединени иски по реда на чл.204,ал.4 АПК.Допуснатото нарушение на посочените разпоредби в писмената защита се определят като дискриминация на основание семейно положение, имущество и други предвидени в закона основания, като се претендира наличие на основание за исковата претенция по чл. 74 ЗЗДискр. ция и неравно третиране, в това число и по чл.74,ал.1 Закона за защита от дискриминация, то съдът не е компетентен да се произнесе по незаконосъобразността на описаните действия и бездействия с оглед основанието, на което се претендира порочността. В този случай исковата претенция е с правно основание чл.74,ал.2 от Закона за защита от дискриминация, по реда на ЗОДОВ, но разглеждането от съда на исковата претенция се предпоставя от влязъл в сила акт на административен орган – Комисията за защита от дискриминация, с който се установява факта на неравно третиране.

С оглед на изложеното, при поддържаните в писмената защита твърдения за наличие на дискриминация като основание за незаконосъобразност на действията и бездействията на органите на АСП настоящият съд намира недопустимост на исковата претенция в тази ѝ част, като се позовава на съдебната практика на Върховен административен съд – например Определение № 9302/27.06.2011г. на Върховен административен съд, постановено по адм.д. 6743/2011г., Решение № 2545/24.02.2009г. по адм.д.№14069/2008г. Съгласно съдебната практика на Върховен административен съд - Решение № 2545/24.02.2009г. по адм.д.№14069/2008г. е недопустимо административният съд да установява факта на дискриминация в производство по чл. 74,ал.2 от ЗЗДискр, следва да се предшества от производство пред Комисията за защита от дискриминация, а административният съд разглежда само претенцията за вредите.

От съдебната практика на месените петчленни състави по чл.135, ал.3 АПК следва, че когато се касае за претенция за вреди от неравнопоставено третиране по смисъла на

33Диск, произтичащо от актове, действия и бездействия на административни органи, то факта на дискриминация се установява от КЗД – в производство по чл.50 и следващите от 33Дискр, след което и при наличие на влязло в сила нейно решение, с което са установени извършеното нарушение, нарушителят и засегнатото лице, последното има правната възможност да предяви иск за обезщетяване по реда на чл. 74 от същия закон пред административния съд. Този извод се обосновава със съдържанието на ал. 1 от тази специална разпоредба, съдържаща текста "в случаите по раздел I" от същата глава, регламентиращ производството пред комисията.

В цитираното решение на ВАС предвид и чл.1,ал.2 33Дискр и направен извод, че по чл.74, ал.2 от същия производството следва да се развие пред съответния административен съд по реда на чл.203 и сл. АПК, което правомощие на съда да разгледа исковата претенция в този случай е обусловено от влязло в сила решение на Комисията за защита от дискриминация, „тъй като нормата изрично въвежда изискване такова производството да е било проведено”. Също се приема, че чл. 74,ал.2 33диск е специална спрямо чл.1 от ЗОДОВ и изключва възможността административният съд да установява наличие на нарушение на права по 33Диск или по други закони, уреждащи неравенство в третирането. „Предметът на това съдебно производство е установяване на вида и размера на вредите, и причинната им връзка с конкретното нарушение на антидискриминационното законодателство, вече установено от КЗД”.

Както следва от съдебната практика на ВАС по тълкуването на чл.74 33диск, систематичното място на ал.2 от чл.74 е изведено от контекста на предходната алинея и препраща към изискването за проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация, тълкуване в обратен смисъл изисква регулиране в отделна разпоредба, а в не в последваща алинея. Приема се безпротиворечиво, че ал.2 на чл.74 33Дискр не се създава друг режим, различен от този на ал.1 във връзка с раздел I-ви от същия закон, регламентиращ производство пред КЗД като условие за допустимост на последващ съдебен контрол.

Следователно, тъй като не е установено по надлежния предвиден в закона ред с влязъл в сила акт на КЗД, че основанията на исковата претенция представляват неравенството в третирането по смисъла на чл. 4 33Дискр, не е изпълнено изискването на чл.74,ал.2 33Дискр, вр. чл. 204,ал.1 АПК.

Съдът намира, че правилото на чл.204,ал.2 АПК (за предявяването на иска заедно с оспорването на административния акт) е неприложимо, тъй като в конкретния случай е предвидена изрична компетентност на КЗК да се произнесе по въпроса за незаконосъобразността. Също на основание чл.17,ал.1 от ГПК според настоящия състав на съда е недопустимо съдът да се произнесе по въпроси, от компетентността на административен орган - КЗД, когато не е проведено производство пред този орган и без изрично да е предвидено такова заместващо правомощие на съда в правна норма. Посочената норма на чл.17,ал.1 ГПК не предвижда съдът да упражнява правомощия на административен орган като вместо него постанови акт, т.е да действа като административен орган, а не като съд.

От изложеното следва извод, че провеждането на производството пред КЗД е обуславящо за предявяването на иска пред настоящия съд, а непровеждането му е основание за недопустимост на исковата претенция по чл.74, 2 33Дискр вр. чл.204,ал.1 АПК и в този смисъл настоящият съд се произнася по обуславящ въпрос, както изисква чл.17,ал.1 ГПК.

Видно от твърденията на ищцата, производство не е проведено пред Комисията за

закрила от дискриминация. Следователно настоящият съд не е компетентен да установи наличие на нарушени права по същия закон, като предпоставка за допустимост на исковата претенция по същата разпоредба, предвид поддържаните основания в писмената защита на ищцата, както и доводите за поддържаните основания на исковата претенция. Поради наличие на специална правна уредба – по чл.50 и сл. вр. чл.74 ЗЗДискр., правилото на чл.204, ал.3 АПК е неприложимо и съдът не може да се произнесе по незаконосъобразността на бездействието, от което се претендират вреди на посоченото от ищцата основание – наличие на основанията по чл.4,ал.1 ЗЗДискр за незаконосъобразност.

Исковата претенция в тази част е преждевременно предявена, и съдът следва да постанови връщане на исковата молба, както следва и от цитираната съдебна практика на ВАС.

Съдът обаче на основание чл.130, ал.4 АПК, следва да изпрати в тази част делото като административна преписка на Комисията за защита от дискриминация за произнасяне по оспорването на ищцата М. Д. Д с ЕГН *, от с. Ж. -1475, район П, М. Л. №3, незаконосъобразността на бездействието на Д. на същата Д. при спирането на помощите по чл.7,ал.1 ЗСП за месеците април, май и юни 2009г. за двете деца на ищцата – Д и Б Д Ангелови, на основание чл. 4, ал.1 от Закона за защита от дискриминация по признаците семейно положение, имуществено състояние и всякакви други признаци, установени в закон.

На основание чл. 10,ал.3 ЗОДОВ поради частично уважаване на исковата претенция, съдът следва да осъди ответника да заплати на ищцата и 10 лв. платени от същата за държавна такса.

Водим от изложеното, Административен съд С.-град, Първо отделение, 12 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане, представлявана от Д. на Д. „Социално подпомагане” – М., **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата М. Д. Д с ЕГН *, от с. Ж. -1475, район Панчарево, М. , **СУМАТА** от 1210 (хиляда двеста и десет)лева, за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразността на заповед №П-1226/09.03.2009г., издадена от директор на Д. „Социално подпомагане” – М., за периода от 06.03.2009г. до 01.08.2009г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 21.12.2009г. до окончателното ѝ заплащане, и **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция на посоченото основание в останалата част до сумата от 1250 (хиляда двеста и петдесет) лв. и за периода от 01.03.2009г. до 05.03.2009 г., и за присъждане на законова лихва, считано от 21.12.2009г., като недоказана по основание и размер.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане, представлявана от Д. на Д. „Социално подпомагане” – М., **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата М. Д. Д с ЕГН *, от с. Ж. -1475, район П, М. , **СУМАТА** от 1000 (хиляда) лева,за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразността на заповед №П-1226д/30.11.2009г., издадена от директор на Д. „Социално подпомагане” – М., за периода от 01.04.2009г. до 01.08.2009г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 21.12.2009г. до окончателното ѝ заплащане, и **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция на посоченото основание в останалата част до сумата от 1250 (хиляда двеста и петдесет) лв. и за

периода от 01.03.2009г. до 31.03.2009 г., и за присъждане на законова лихва, считано от 21.12.2009г., като недоказана по основание и размер.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане, представлявана от Д. на Д. „Социално подпомагане” – М., **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата сумата от М. Д. Д с ЕГН *, от с. Ж. -1475, район П, СУМАТА от 10 (десет) лв. за разноси.

ВРЪЩА исковата молба на ищцата М. Д. Д с ЕГН *, от с. Ж. -1475, район Панчарево, М., против Агенция за социално подпомагане, представлявана от Д. на ДСП – М., за претърпени неимуществени вреди за периода 01.03.2009г. до 01.08.2009г., на основание незаконосъобразно бездействие на Д. на същата Д. при спирането на помощите по чл.7,ал.1 ЗСП за месеците април, май и юни 2009г. за двете деца на ищцата – Д и Б Д Ангелови, за сумата от 2500 лв. до 10 000 лв.

ИЗПРАЩА ПО КОМПЕТЕНТНОСТ делото като административна преписка на Комисията за защита от дискриминация за произнасяне по оспорването на ищцата М. Д. Д с ЕГН *, от с. Ж. -1475, район Панчарево, М, незаконосъобразността на бездействието на Д. на Д. Социално подпомагане - М. при спирането на помощите по чл.7,ал.1 от Закона за социалното подпомагане за месеците април, май и юни 2009г. за двете деца на ищцата – Д и Б Д Ангелови, на основание чл. 4, ал.1 от Закона за защита от дискриминация по признаците семейно положение, имуществено състояние и всякакви други признаци, установени в закон.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му чрез изпращане на препис от същото.

Административен съдия: